

SINIKKA NOPOLA & TIINA NOPOLA

RISTO RÄPPÄÄJÄ JA PULLISTELIJA

Koko
perheen
elokuvana!

TAMMI

"Pullistelijoita ollaan kaikki!"
Riston perässä Lennart (Ylermi Rajamaa)
ja Elvi (Jenni Kokander).

RISTO RÄPPÄÄJÄ
JA PULLISTELIJA

*Omistamme tämän kirjan monivuotiselle
kustannustoimittajallemme
Anna Warrakselle.
(Jo lapsena kädenväännön erikoisasantuntija.)*

*Kiitos kuvittaja Christel Rönnsille
sukulaissieluisesta huumorista.*

SINIKKA NOPOLA & TIINA NOPOLA

**RISTO RÄPPÄÄJÄ
JA PULLISTELIJA**

Kuvitus Christel Rönns

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Kannen/elokuvajulisteen valokuvat: Suvi Sievilä ja Jouko Piipponen
Elokuvajulisteen suunnittelu: Mia Selin
Sisusvalokuvat: Jouko Piipponen ja Veera Aaltonen
Teksti © Sinikka ja Tiina Nopola 2016
Piiroskuvat © Christel Rönns 2016
Teoskokonaisuus © tekijät ja Kustannusosakeyhtiö Tammi 2016, 2019
Valokuvat © Solar Films Oy
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-0470-3

Isä-poika-yhdistelmä

Rauha Rämpääjä tuijotti ikkunasta ulos. Harmaa pilvikerros oli pysähtynyt auringon eteen.

– Ei tunnu kesältä, vaikka kohta on jo heinäkuu, Rauha huokaisi. – Miksei aurinko voi näyttäytyä? Missä se lymyilee? Se säästelee itseään – niin kuin minä mansikkaleivosta.

– Minä söin heti omani, Risto sanoi. – Mikset sinä syö?

– Taidan syödäkin! sanoi Rauha, otti leivoksen rasiasta ja ahmi sen saman tien. Sitten hän lysähti sohvalle.

– Nyt on taas tylsää, hän huokaisi. – Tapahtuuko tänä kesä-

nä mitään? Naapurin mukavat Mäkäräisetkin lähtivät lomalle.

Äkkiä Rauha havahtui.

– Katso, Risto.

Risto juoksi ikkunaan.

Iso ja leveäharteinen mies marssi Rappäjien taloa kohti matkalaukkua vetäen. Hänen perässään käveli poika, joka raahasii urheilukassia.

– Keitä nuo ovat? Rauha ihmetteli. – Onpa vahvan näköinen kaksikko.

– Tulevatko ne meidän taloomme? Risto kysyi.

– Otetaan siitä selvää, Rauha innostui. – Nyt alkaa tapahtua. Hetken päästä Rauha seisoii eteisessä pää kiinni ovisilmässä.

Näkyä liikettä... hän huomasi. Ne avaavat vastapäisen oven!
Ovat varmaan Mäkäräisten sukulaisia.

– Risto! Mäkäräisten asuntoon meni isä ja poika! Rauha huudahti. – Vähän niin kuin me.

– Ethän sinä ole isä, Risto sanoi.

– Mutta meitäkin on kaksi, ja minä olen ikään kuin molemmat, sekä äiti että isä.

– Ehkä sen pojan äiti on kaupassa.

– Ei siellä ole äitiä, minä näin, että on kyseessä isä–poikayhdistelmä. Sisään ei kannettu lainkaan sarjapöytiä.

– Mitä ne ovat? Risto kysyi.

– Kolme pientä pöytää päällekkäin. Kun tulee vieraita, ne erotetaan toisistaan apupöydiksi, ja vieraat voivat laskea niille kahvikuppinsa ja leivoslautasen.

Ovikello soi. Risto meni avaamaan Rauha perässään.

– Se on varmaan Nelli, Risto innostui.

Ovensuussa seisoj uusi naapuri, lähes metrin levyinen.

– Molskis, mies sanoi.

– Molskis! Rauha sopersi ja heilautti kättään.

Onpa suurikokoinen henkilö, Rauha ajatteli.

– Olisko pari egua lainata, duunattaisiin munakas? mies kysyi.

– Egua? Rauha ihmetteli.

– Se tarkoittaa kananmunia, Risto sanoi, juoksi hakemaan munakennon ja antoi sen miehelle, joka kiitteli:

– Täanks.

Rauha ojensi kätensä.

– Rauha Räppääjä.

– Bill Pöntinen, mies esittäytyi. – Kotipaikka Kokemäki.

– Ja tässä on Risto, sisarenpoikani, Rauha kertoi.

Risto tuijotti Bill Pöntisen käsivarsia.

Aika paksut verisuonet, Risto hämmästeli. Bill huomasi Riston katseen ja pullisti hauistaan.

– Vau, Risto sanoi.

– Vau, toisti Rauha.

Äkkiä miehen viereen juoksi poika, joka myös pullisti hauistaan.

– Tässä on Sylvester, Bill esitteli.

Risto silmäili poikaa.

– Sylvester! Rauha kuiskasi. – Niin kuin Tipi ja Sylvester, kylä sinä muistat, katsottiin niitä piirrettyjä.

– Se Sylvesterhän oli kissa, Risto sanoi.

Poika tuijotti Ristoa.

– Se on myös ihmisen nimi, Rauha supatti – Sano nyt Sylvesterille ”hei”.

– Hei, Risto mutisi.

Rauha hymyili pojalle ystävällisesti.

– Minkä ikäinen sinä olet?

– Yhdentoista.

– Saman ikäinen kuin Risto! Rauha ilahtui.

– Vuokrattiin kämppä pariaksi viikoksi, Bill kertoi. – Meikäläiset kisaa.

– Oukei, Rauha henkäisi.

– Mentiin, poika! Bill käski. – Kiitos eguista, Rauha Räppääjä. Sylvester lähti viivytellen isänsä perään ja katsoi vielä kerran taakseen.

– Mukavan tuntuinen poika, tosin melko vaitelias, Rauha totesi. – Kutsu hänet kylään, te voisitte juoda pirtelöt yhdessä.

– Ei käy, Risto mutisi. – Ei ole meikäläisen tyyppiä.

Tutustutaan siihen

Seuraavana aamuna Risto seisoï peilin edessä ja veti hupparin hihan ylös. Sitten hän nosti koukistettua käsivarttaan ja jännitti hauiksensa, niin että käsi alkoi tutista. Ei muistuta sen pojan käsivartta, Risto mietti.

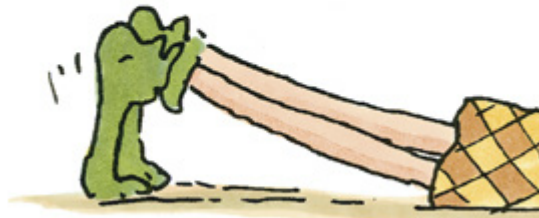
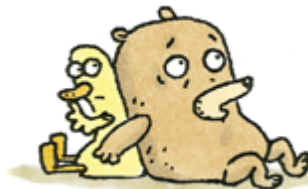
– Rauha-täti, miksei minun käsivarteni ole samanlainen kuin Billillä ja Sylvesterillä? Risto kysyi.

– Ne varmaan voimailevat aamusta iltaan, Rauha arveli.
– Minulla oli nuoruudessani luokkatoveri nimeltä Pietari Lappalainen. Hän oli kehittänyt itselleen rintalihakset punnertamalla. Minä näytän.

Rauha asettui mahalleen lattialle ja työnnyti käsiensä varassa vaaka-asentoon. Sitten hän mätkähti takaisin.

– Huh, ei se ole ihan helppoa, Rauha sanoi.
– Minäkin yritän, Risto innostui ja punnersi kaksi kertaa.

Hän juoksi peilin eteen ja katsoi hauistaan.

- Ei tapahtunut mitään.
 - Sitä pitää tehdä joka päivä ainakin kolmekymmentä kertaa, Rauha valisti.
 - Joka päivä?
 - Niin, jos haluaa tuloksia.
 - Enhän minä ehtisi tehdä mitään muuta, en räppejäkään.
 - Se on totta, Rauha sanoi. - Sitä paitsi sinä olet ihan hyvä tuollaisena.
 - Okei, Risto sanoi helpottuneena.
- Räppääjien ovikello soi.
- Onko se taas se Sylvester? Risto kysyi epävarmana.

- Täällä on Nelli, kuului postiluukusta.
- Jes! Risto ilahtui ja juoksi avaamaan.
- Hei, Risto, mitä sinä olit tekemässä? Nelli kysyi.
- E-en mitään... Risto sopersi ja veti hupparinsa hihan alas, sillä vastapäinen ovi aukeni.

Sylvester tuli ulos ja antoi Ristolle paperipussin.

- Siinä, Sylvester mutisi ja katsoi Nelliin.
- Kuka sinä olet? Nelli kysyi.
- Sylvester.
- Minä olen Nelli, sanotaan Nuudelipääksi.

Sylvester vilkaisi Nelliä uudelleen, sitten Ristoa ja meni takaisin kotiinsa.

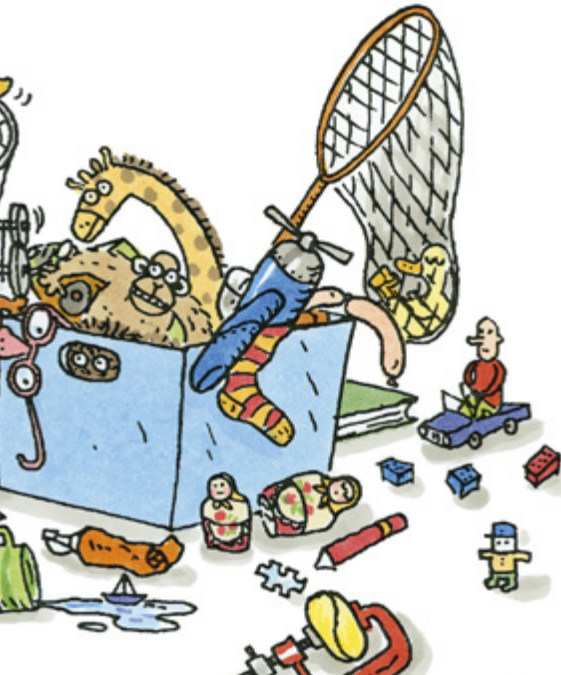
Risto kurkisti pussiin.

- Kaksi kananmunaa, hän sanoi. - Ne lainasivat eilen meiltä.
- Ketkä? Nelli kysyi.
- Bill ja Sylvester. Uudet naapurit.
- Sylvester punnertaa joka päivä, Risto kertoi. - Vähän tyhmää.

Nelli katsoi nimeä postiluukussa.

- ”Pöntinen.” Onko sen nimi Sylvester Pöntinen?

- On, miten niin?

- Jännä nimi, Nelli sanoi.
- Ihan tavallinen, Risto totesi. - Ei siinä ole mitään jännää.
- Se voi olla kiva poika, Nelli arveli.
- Sehän on ihan vieras meille, sanoi Risto.
- Tutustutaan siihen, Nelli ehdotti. - Voidaan tehdä jotain kolmisiin.

Risto kohautti hartioitaan ja nyrpisti.

Ei hullumpi boitsu

Räppääjien ovikello soi taas. Ovella seiso Bill Pöntinen.

- Huomenta! Rauha henkäisi.
- Molskis, sanoi Bill ja ojensi lapun Rauhalle.
- Mikäs tämä on? Rauha kysyi. - Tässä lukee jotain... isäpoika-kaksikosta. Oletteko te menossa tähän tapahtumaan?
- Se on kutsu, Bill kertoi. - Ota joku kaveri messiin.
- Kiitos kovasti, Rauha ilahtui.

Risto tuli kotiin, ja Rauha näytti lappua hänelle.

- Bill Pöntinen kävi täällä, Rauha kertoi. - Se antoi tällaisen.

Risto luki:

- ”Tervetuloa seuraamaan *Vuoden vahvin isä ja poika -kilpailua* kuudes heinäkuuta kello 18 Atleettien kerholle.”
- Bill sanoi, että ota joku kaveri mukaan, Rauha kertoi. - Tarcoittikohan se Lennart Lindbergiä?
- Varmaan, Risto sanoi virnistäen.
- Minä menen heti kysymään Lennulta, Rauha henkäisi, työnsi kutsun taskuunsa ja juoksi portaat alas.

Rauha istui Lennartin keittiössä. Lennart tarjoili kaurakeksejä ja minttuteetä. Rauha selitti kutsukortti kädessään:

- Tämän antoi Bill, uusi naapuri, jolla on se muskeli.

– Se melko kookas henkilö? Minä näin hänet pihalla. Asuuko hän teitä vastapäätä?

– Asuu, asuu, ja poika myös.

– Tämä mies on siis kehonrakentaja, Lennart totesi.

– Eikö ole ihmeellistä, Rauha huokaisi. – Minä en ole koskaan tavannut ihmistä, joka rakentaa omaa kehoaan. Minä olen kuullut vain talonrakentajista.

– Eihän se ole mikään konsti kehoaan rakennella, Lennart tuhahti. – Kyllä minäkin voisin, jos haluaisin.

– Etkö sinä halua?

– En. Minun voimani on henkistä laatua. Se tulee esiin kiperissä tilanteissa, jolloin autan naisia ja lapsia.

Rauha otti toisen kaurakeksin ja katsoi Lennartia ihailleen.

– Minä en ole kuullutkaan, että sinä olet joutunut sellaisiin tilanteisiin.

Lennart yskäisi ja näytti tärkeältä.

– Niitä on ollut muutama vuosien saatossa.

– Kerro!

– Öööö, Lennart aloitti. – Siitä on hiukan aikaa. Olin ensimmäisellä luokalla, ja me virkkasimme punaisesta langasta ketjusilmukoita. Edessä istuva tyttö, Seija-Tuulikki Saastamoinen, ei millään oppinut ja hänen kätensä olivat hikiset, koska meillä oli ankara opettaja. Minä autoin Seija-Tuulikkia virkkaamaan ensimmäisen rivin, niin ettei hän joutunut jälki-istuntoon.

Rauha pyyhki kyyneleen silmäkulmastaan.

– Sinulla on hieno luonne, Lennart. Kuule, mennäänkö yhdessä sinne kilpailuun? Bill sanoi, että ota joku kaveri mukaan.

Lennart raapi päätään.

– Minä olin ajatellut järjestellä postimerkkikokoelmani sammakkokansion: rupikonnamerkit ovat joutuneet viitasammakkomerkkien kanssa samaan osastoon.

– Voi Lennart, Bill loukkaantuu, jos me emme tule. Hän vaikuttaa herkältä, vaikka on voimamies. Ajattele, hän lainasi minulta kaksi kananmunaa, ja poika palautti ne heti seuraavana päivänä.

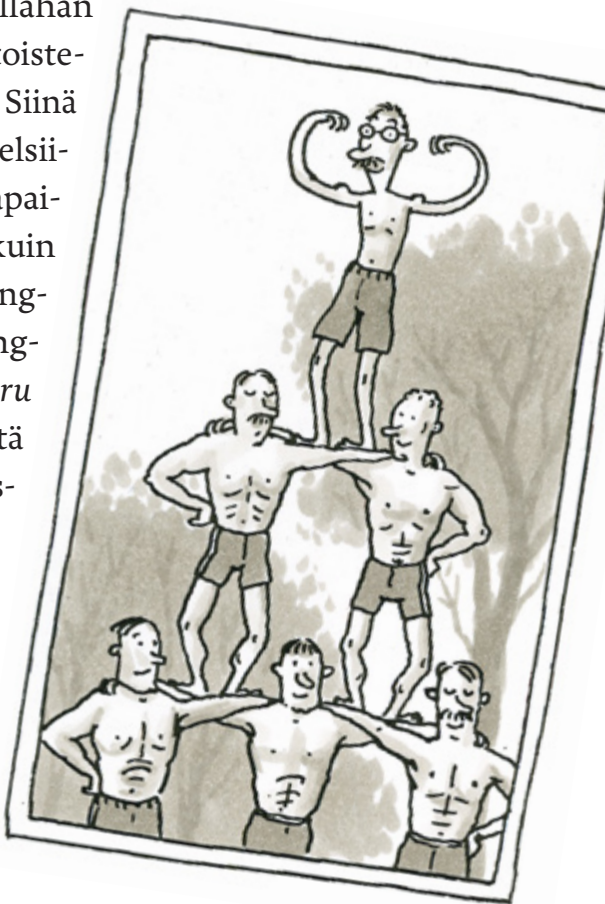
– Niinkö? No siinä tapauksessa voin lähteä sinun seuraksesi, Lennart lupasi.

Rauhan mentyä Lennart seisahti peilin eteen, suoristi ryh-

tinsä ja veti vatsansa sisään. Sitten hän kiskaisi paidanhihan ylös ja yritti saada hauislihaksensa näkyviin. Minne se on kadonnut, hän ihmetteli ja otti sitten laatikosta valokuva-albumin.

Lennart löysi nuoruudenkuvansa. Tässä se on, hän innostui. Kuvassa poseerasi voimisteluryhmä ”Päijät-Hämeen ponnistajat” tekemässä ihmispyramidia, ylimmät pojat toisten hartioilla seisten.

Tuossa minä olen, Lennart myhäili ja katsoi ihailien nuorkaista, joka seiso i pyramidin huipulla olkavarsiaan pullistellen. Siinä se on – hauis! Minullahan oli se hokema, mitä minä aina toistelin, kun piti olla vahva ja sitkeä. Siinä oli jotakin, mikä muistutti appelsiinia... Jokin sitrushedelmän tapainen. Yksi sana oli vähän niin kuin kurkku ja toinen vähän kuin pingviini. Kurkku, mandariini, pingviini... Nyt minä muistan: *Guru pingala mandala om om om*. Sitä minä hoin, niin että pystyin keskittymään suoritukseen.

Nitistä ne, Bill

Sylvester nuokkui väsyneenä keittiön tuolilla ja lusikoi tattari-tuorepuuroa. Hiukan mautonta ruokaa, mutta isä sanoi, että tästä saa voimaa, hän ajatteli. Äiti leipoi aina korvapuusteja ja keitti kaakaota. Mitä varten äidin piti lähteä?

Sylvester otti esiin postikortin. ”Hei Sylvester, ja terveiset morsiuskimppukurssilta. Ole reipas poika. Sinä olet minulle rakas. Äippä.”

Sylvester luki tekstin vielä kerran. Morsiuskimppukurssi? Onko äiti menossa jonkun kanssa uudelleen naimisiin? Höh, menköön sitten. Kyllä me isän kanssa pärjäämme kahdestaan-kin.

Sylvester synkistyi. Tyhmää, kun piti muuttaa tähän taloon, hän mietti otsa kurtussa. Ei ketään kaveria, vain se punatukkainen poika, joka on koko ajan sen tytön kanssa. Mutta isä sanoi, että vain kilpaileminen on tärkeää. Pitää ponnistella ja ponnistella. Aina kun minä pysähdyn miettimään jotakin asiaa, isä sanoo: ”Älä haaveile.”

Sylvester otti repustaan mustan, vahakantisen vihkon. Sen kannessa luki ”Ohjeita voimailukisoja varten.” Isä sanoi, että niitä olisi hyvä kerrata, Sylvester muisti. Hän avasi vihkon: ”Kilpailija ei saa käyttää lavalla kenkiä, silmälaseja, hattuja, peruukkeja

tai muita lisäkkeitä. Korujen käyttö on kielletty vihkisormusta lukuun ottamatta. Lavalla ei saa jauhaa purukumia.”

Vihkon välistä putosi rypistynyt paperi. Sylvester oli luke-
nut sen monta kertaa.

”Sylvester Arnold Pöntinen, 4B-luokka. Ensimmäinen pal-
kinto 10-vuotiaiden runonkirjoituskilpailuissa. Sylvesterin runo
Muuttolintu kauas vaeltaa ilmentää taiteellista voimaa ja herk-
kää kielentajua. Palkintolautakunnan puheenjohtaja, opettaja
Hilja Kuula kannustaa Sylvesteriä jatkamaan runoilua. ”

– Lapsellista! Sylvester tuhahti ja pisti paperin taskuunsa.

– Vaatteet niskaan! kuului Bill-isän huuto eteisestä. – Men-
tiin!

– Joo, joo, Sylvester vastasi ja marssi totisena ovelle.

– Hyvä, tiukka tyyli, Bill kehui. – Muista iloinen ilme, kun
me esiinnyimme. Sinä olet aito Pöntinen, Bill Pöntisen poika.
Pöntiset eivät ole olleet milloinkaan vellihousuja.

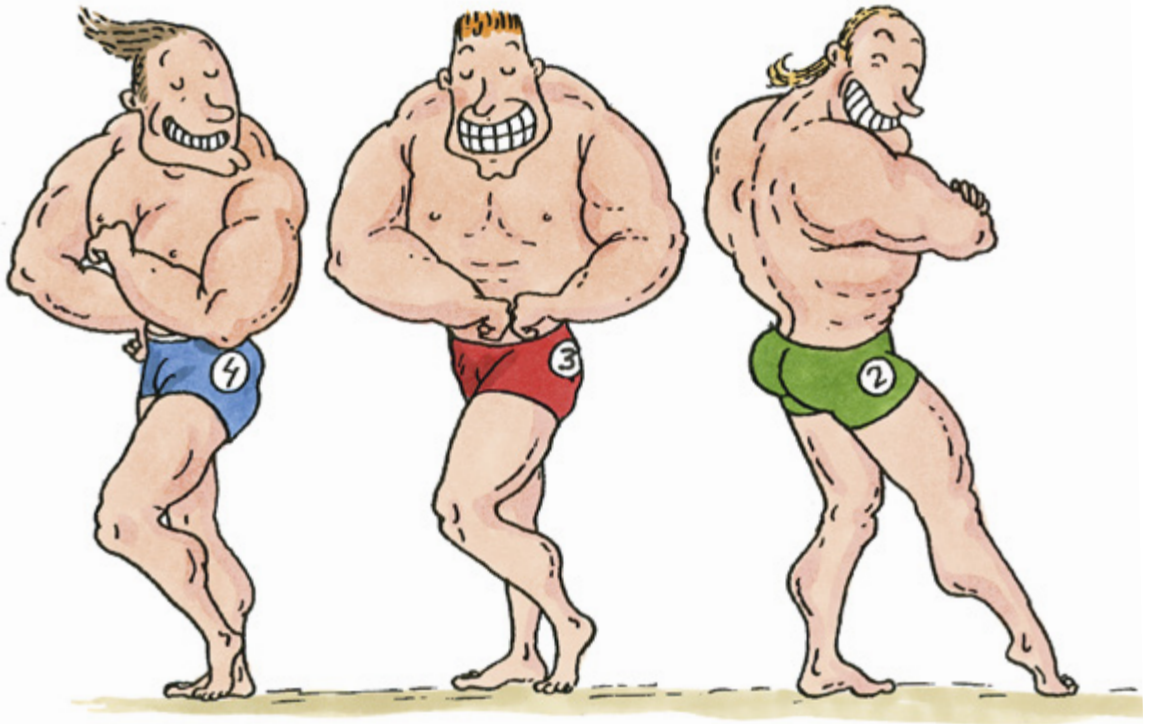
– Jes jes, sanoi Sylvester.

Rauha, Lennart, Risto ja Nelli istuivat vieretysten eturivissä At-
leettien kerholla.

– Oli viisasta tulla hyvissä ajoin, Rauha sanoi jännittyneenä.

– Saatiin parhaat paikat. Kiva, kun Bill pudotti postiluukusta
kutsut myös Ristolle, ja Nellikin pääsi mukaan.

Risto ja Nelli vilkuilivat salin seinille ripustettuja kuvia entis-
ajan voimailijoista.

– Siinä on Harry Houdini, Lennart kertoi ja osoitti kuvaa, jossa mies oli kahlehdittu kettinkeihin käsistään, jaloistaan ja kaulastaan. – Houdini oli maailman kuuluisin kahlekuningas, hän vapautui yleisön edessä moninkertaisista lukoista ja käsi-raudoista.

– Oliko se niin voimakas? Risto kysyi.

– Oli. Hänen temppujaan tultiin ihmettelemään ympäri maailmaa, Lennart jatkoi. – Ihmiset tykkäävät pullisteliyoista.

– Mitä varten? Risto kysyi.

– Se on jännittävää, Rauha innostui ja alkoi taputtaa. – Nyt ne tulevat, isät ja pojat!

**Risto hyppää kirjan
sivuilta elokuvaan!**

Hulvaton tapahtumasarja saa alkunsa, kun Risto ja Nelli tutustuvat voimailukisoihin valmistautuvaan isä-poika-pariin, Bill ja Sylvester Pöntiseen. Ristoa kiinnostaa enemmän räppääminen kuin pullistelu, eikä hänellä taida olla mitään yhteistä Sylvesterin kanssa. Sen sijaan Nelli ja Rauha-täti ovat liiankin innoissaan uusista tuttavista...

Riston ja Lennartin on siis pakko ryhtyä vastatoimiin, Elvi-tädin asiantuntevalla avustuksella. Mutta mikä on Sylvesterin salaisuus? Onko hän pelkkä pullistelijä?

Sinikka ja Tiina Nopolan kirjoittama seikkailu riemastuttaa myös koko perheen elokuvana, jonka on ohjannut Markus Lehmusruusu. Elokevassa hurjastelevat tutut suosikkinäyttelijät – löydät heidät tämän kirjan valokuvaliitteestä!

9 789520 404703

Sisuskuvitus: Christel Rönns
ISBN 978-952-04-0470-3
L84.2
www.tammi.fi